

Η 2η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων κατά τα έτη 2000-2009 πραγματοποίησε ανασκαφικές εργασίες (σωστικές και συστηματικές) σε περισσότερα από τριάντα (30) μνημεία και χώρους αρχαιολογικού ενδιαφέροντος. Παραθέτουμε στη συνέχεια σύντομη περίληψη των σημαντικότερων εξ αυτών.

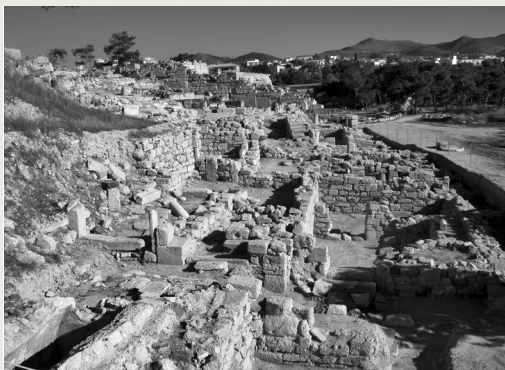
ΑΙΓΙΝΑ

Από το 2000 μέχρι το 2004, στο πλαίσιο εργασιών διαμόρφωσης, πραγματοποιήθηκαν επιμέρους διερευνητικές ανασκαφικές εργασίες στη νότια πλαγιά του λόφου του αρχαιολογικού χώρου της Κολώνας της Αίγινας, σε συνεργασία με τους καθ. F. Felten και St. Hiller του Αυστριακού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου και την Β' ΕΠΚΑ. Η ανασκαφική έρευνα που κάλυψε χώρο διαστάσεων περίπου 400 τ.μ., αποκάλυψε οικοδομικά λείψανα της πρώιμης βυζαντινής εποχής (εικ. 1-2). Στο βορειότερο τμήμα του χώρου αποκαλύφθηκαν οικοδομικά λείψανα δωματίων, πιθανότατα αποθηκευτικών χώρων που χρονολογούνται, όπως πιστοποιείται από τα κινητά ευρήματα, μέχρι τον 7ο αιώνα. Από τα ευρήματα του 6ου-7ου αι. ξεχωρίζουν συγκολλημένος υστερορωμαϊκός αμφορέας τύπου 1, λυχνάρι απομίμησης βορειοαφρικανικού εργαστηρίου, οινοχόη, καθώς και πινάκια *terra sigillata* (εικ. 4). Η τελευταία φάση του οικισμού συμπίπτει με τους λεγόμενους «σκοτεινούς αιώνες». Χαρακτηριστικό των οικοδομημάτων της περιόδου αυτής είναι τα πυκνά οικοδομικά λείψανα κτισμάτων, όπως οικιών, αποθηκευτικών χώρων και εργαστηρίων, κτισμένων σε κλιμακωτά επίπεδα, ακολουθώντας τη φυσική κλίση του εδάφους. Ο μικρός «θησαυρός» τεσσάρων χάλκινων νομισμάτων του Βασιλείου Α' (867-886) σε στρώμα καταστροφής με έντονα ίχνη καύσης, που αποκαλύφθηκε στο νότιο και χαμηλότερο τμήμα του ανασκαπόμενου χώρου, αποτελεί ένα *terminus post quem* για την καταστροφή και

πιθανή εγκατάλειψη του οικισμού της Κολώνας. Στα κινητά ευρήματα περιλαμβάνονται επίσης χάλκινο αποτροπαϊκό δακτυλίδι με εγχάρακτη παράσταση Μέδουσας στην κοίλη σφενδόνη και χρηστική κεραμική (εικ. 3, 5).

ΘΗΡΑ

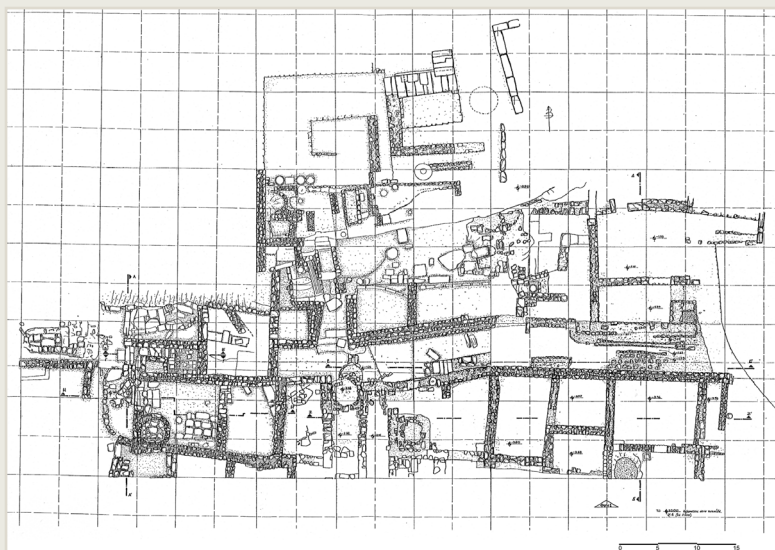
Το 2002 ολοκληρώθηκε η σωστική ανασκαφή στο οικόπεδο Ρ. Καίστελε - Μ. και Σ. Καραμολέγκου, στην περιοχή Άγιος Γεώργιος Θαλασσίτης στο βορειοανατολικό άκρο του οικισμού Καμάρι Θήρας, όπου αποκαλύφθηκε μεγάλο κτιριακό συγκρότημα, συνολικού εμβαδού 600 τ.μ. που περιλαμβάνει ληνό και βαλανείο (εικ. 6). Το οικιστικό σύνολο διαρθρωνόταν κλιμακωτά σε δύο τομείς, βόρεια και νότια ενός διαδρόμου. Ο βόρειος τομέας βρισκόταν 0,30 μ. χαμηλότερα από το δάπεδο του διαδρόμου και περιελάμβανε εγκατάσταση ληνού και υπολνίου. Συνολικά αποκαλύφθηκαν εννιά χώροι που φαίνεται να συνεχίζονται δυτικότερα, κάτω από την όμορη στα δυτικά ιδιοκτησία. Στα βορειοανατολικά του ληνού βρέθηκε λυχνάρι που κοσμεύεται στο δίσκο με ρόδακα και χρονολογείται στο β' μισό του 1ου αι. μ.Χ. Ο νότιος τομέας του συγκροτήματος περιλαμβάνει τις εγκαταστάσεις βαλανείου και επικοινωνεί με το διάδρομο με τρία κτιστά σκαλοπάτια. Το λουτρό καταλαμβάνει έκταση 230 τ.μ. περίπου (εικ. 7). Απαρτίζεται από εννιά αίθουσες κατά μήκος του άξονα του διαδρόμου και ανήκει στον αξονικό εν σειρά τύπο. Μέσω θυραίου ανοίγματος εισερχόταν κανείς από το διάδρομο σε ορθογώνιο αποδυτήριο (II) που έφερε κατά μήκος του δυτικού και νότιου τοίχου κτιστά έδρανα. Το αποδυτήριο επικοινωνεί με το *frigidarium* (III), το δάπεδο του οποίου φέρει στο κέντρο του μαρμαροθέτημα (*opus sectile*). Επίσης, επικοινωνεί με ένα μικρό λουτήρα (*alveum*, IV), στα νοτιοανατολικά του οποίου, στο βοηθητικό χώρο XV, αποκαλύφθηκε πλήντος συλλεκτήρας, στον οποίο παροχετεύονταν τα



Εικ. 1. Αποψη της ανασκαφής από Δ.



Εικ. 3. Δακτυλίδι.



Εικ. 2. Κάτοψη της ανασκαφής.



Εικ. 4. Κεραμική 6ου-7ου αιώνα.

Εικ. 5. Κεραμική 9ου αιώνα.

νερά του λουιτέρα μέσω μολύβδινου αγωγού. Ακολουθούν ανατολικότερα δυο χώροι για χλιαρό λουτρό (*tepidaria* V-VI) και τρεις για ζεστό (*caldaria* VII-IX). Οι χώροι αυτοί ζεσταίνονταν με το τυπικό σύστημα των υποκαύστων. Από το σύστημα αυτό σώθηκαν οι πλήνιοι στυλίσκοι, καθώς και οι λίθινοι πεσσίσκοι, πάνω στους οποίους στηριζόταν το άνω δάπεδο (*suspensura*), το οποίο δεν σώθηκε. Τα τρία *caldaria* θερμαίνονταν άμεσα από εστίες πυροδότησης (*praefurnia*) που κατέληγαν σε δύο προπνιγεία (X-XI) στα ανατολικά και στο μέσον της νότιας πλευράς του λουτρού.

Στους χώρους του λουτρού βρέθηκαν μεταξύ άλλων λύχνος με επιγραφή ΛΟΥΚΙΟΥ στη βάση και στο δίσκο ερωτική σκηνή και λύχνος με επιγραφή ΣΩΤΗΡΙΔΑ και στο δίσκο σκηνή με Τρίτωνα και Νηρηίδα, όπως επίσης πρόχους και πινάκιο (εικ. 8).

Το εντοίχιο σύστημα θέρμανσης συνίστατο από κεραμικά πνία και σωληνώσεις (*tubuli*). Τμήμα από το δυτικό τοίχο του βαλανείου

εδράζεται στην ανατολική πλευρά ταφικού μνημείου ρωμαϊκής εποχής (XVII). Από το μνημείο σώζεται η λίθινη κρηπίδα. Στα δυτικά του μνημείου βρέθηκαν τρεις προτομές, δύο ανδρικές και μια γυναικεία που χρονολογούνται τον 1ο αι. μ.Χ. (εικ. 9), καθώς και τρεις μαρμάρινες λιθόπλινθοι που φέρουν στην πρόσθια πλευρά τους κεφαλαιογράμματα επιγραφές με ελληνικούς χαρακτήρες.

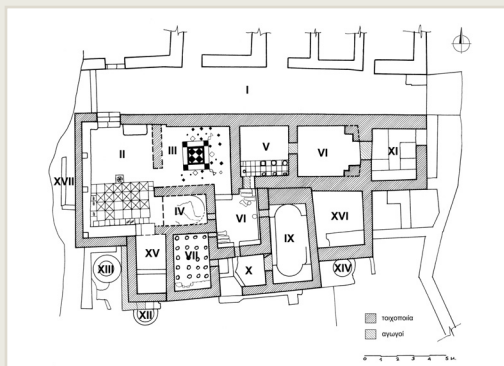
ΑΝΔΡΟΣ

Το 2004 ξεκίνησαν εργασίες στερέωσης στο ναό του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου που βρίσκεται στο ανατολικό τμήμα του οικισμού Κόρθι, στη νότια Άνδρο, τις οποίες ακολούθησαν ανασκαφικές εργασίες (εικ. 10-13). Ανήκει στον τύπο του ελεύθερου σταυρού, στη διασταύρωση των κεραιών του οποίου υψώνεται τυφλός ημισφαιρικός τρούλος. Στο ανατολικό σκέλος του ναού είναι εγγεγραμμένη η κόγχη. Τα σκέλη του ναού

Εικ. 6. Γενική άποψη του Βαλανείου από ΝΔ.



Εικ. 7. Σχεδιαστική αποκατάσταση Βαλανείου.



Εικ. 8. Κεραμική από τους χώρους του λουτρού.



Εικ. 9. Οι προτομές από το ταφικό μνημείο κατά την αποκάλυψή τους.



καλύπτονται με καμάρες. Η αρχική είσοδος στο μνημείο διακρίνεται στη νότια κεραία του σταυρού, όπου αποκαλύφθηκε κατά χώραν, μετά από ανασκαφική έρευνα, το αρχικό μαρμάρινο κατώφλι της. Όσον αφορά στη χρονολόγηση του μνημείου, η μορφή και τα κατασκευαστικά του στοιχεία μαρτυρούν πιθανώς ότι χρονολογούνται κατά την πρωτοβυζαντινή περίοδο. Κατά τη διάρκεια των εργασιών στο εσωτερικό του μνημείου αποκαλύφθηκαν τοιχογραφίες που είναι δυνατόν να χρονολογηθούν στον 13ο αιώνα (εικ. 14-15). Δίπλα στο μνημείο, στα νοτιοδυτικά, διενεργήθηκε ανασκαφική έρευνα που αποκάλυψε σε κατώτερο αδιατάραχτο στρώμα τοίχους, πιθανότατα θεμελίωσης οικοδομημάτων, με κεραμική που χρονολογείται την πρωτοβυζαντινή περίοδο. Σε ανώτερα ανασκαφικά στρώματα εντοπίστηκε κεραμική του 11ου, καθώς και του 12ου αιώνα. Στο σύνολο των ανασκαφικών ευρημάτων περιλαμβάνονται χάλκινα νομίσματα του 4ου και του 7ου αιώνα. Στη δυτική πλευρά, αποκαλύφθηκαν τοίχοι αντιστήριξης για να προστατευθεί ο ναός από τις κατολισθήσεις των χωμάτων στα δυτικά (εικ. 11). Βορειοδυτικά του μνημείου βρέθηκαν τρία μεγάλα πύλινα πιθάρια και δύο κτιστοί σιροί εν είδει μεγάλων

αποθηκευτικών πύθων που είναι δυνατόν να χρονολογηθούν μετά το 12ο-13ο αιώνα (εικ. 12). Οι αποθηκευτικοί αυτοί χώροι τοποθετήθηκαν πάνω σε οικιστικά κατάλοιπα, τα οποία σύμφωνα με τα ανασκαφικά ευρήματα (κυρίως κεραμική) χρονολογούνται μετά τον 5ο και πιθανότατα εγκαταλείφθηκαν τον 9ο αιώνα. Περισυλλέχθηκαν όστρακα από χρηστικά (επιτραπέζια, αποθηκευτικά και μεταφοράς), λεπτά και εφραλωμένα αγγεία.

ΚΕΑ

Το Νοέμβριο του 2005 ξεκίνησαν σωστικές ανασκαφικές εργασίες στο οικοπέδο Σ. Μαρκς, που βρίσκεται εντός του κρηγμένου αρχαιολογικού χώρου Ιουλίδας Κέας και εντός των ορίων του παραδοσιακού οικισμού (εικ. 16). Οικοδομικά λείψανα τριών χώρων εντοπίστηκαν στο ανατολικό τμήμα του οικοπέδου, ενώ στο βορειοανατολικό άκρο του αποκάλυφθηκε λαξευτός υπόγειος θάλαμος, διαστ. 3x3x2 μ. Ο νεκρικός θάλαμος είναι λαξευμένος στο βράχο επιχρισμένος με κονίαμα. Ο χώρος ήταν επιχωμένος κατά το κατώτερο ήμισυ. Η ορθογώνια είσοδος, διαμορφωμένη στο βράχο, βρίσκεται στην ανατολική παρειά

του θαλάμου, ενώ δρόμος που οδηγούσε στο άνοιγμα της εισόδου τοιχίστηκε με εγκάρσια αργολιθοδομή. Στις γωνίες του θαλάμου και στα κατώτερα τμήματα της νότιας πλευράς σώζονται αποσπασματικά υπολείμματα τοιχογραφιών και διακρίνονται πλαίσια από πλατιές ταινίες κόκκινου, γαλάζιου και πράσινου χρώματος που μπορούν να χρονολογηθούν στα υστερορωμαϊκά χρόνια. Μετά την αφαίρεση της επίκωσης, μέσα στο θάλαμο αποκαλύφθηκαν επτά κιβωτιόσχημοι τάφοι που καλύπτονταν με σχιστολιθικές πλάκες (εικ. 17). Με βάση τα κεραμικά κινητά ευρήματα (λυχνάρια, τμήματα αγγείων), που βρέθηκαν, τόσο στην επίκωση όσο και στο εσωτερικό των τάφων, οι ταφές είναι δυνατό να χρονολογηθούν στα υστερορωμαϊκά-πρωτοβυζαντινά χρόνια (εικ. 18). Από τα σημαντικότερα ευρήματα της ανασκαφής είναι μια μαρμάρινη στήλη, διαστ. 1,53 (ύψ.) x 0,47 (πλ.) x 0,18 (πάχος) μ., με πολύστιχη επιγραφή πιθανότατα ελληνιστικής εποχής, η οποία αποτελεί, σε δεύτερη χρήση, τοίχωμα παλαιοχριστιανικού τάφου (εικ. 19).

ΜΗΛΟΣ

Στο πλαίσιο του έργου «Επεμβάσεις στερέωσης, προστασίας και βελτίωσης επισκεψιμότητας Κατακομβών Μήλου» που χρηματοδοτήθηκε από το ΠΕΠ Νοτίου Αιγαίου 2000-2006 του Γ' ΚΠΣ, πραγματοποιήθηκε σωστική ανασκαφική έρευνα σε χώρο διαστάσεων 16x8 μ. στα νοτιοδυτικά της πλατείας υποδοχής. Η ανασκαφή διήρκεσε περίπου δύο χρόνια (2007-2009). Αποκαλύφθηκε το νότιο τμήμα των αιθουσών Κατακόμβης Α και Β, που η οροφή τους είχε σχεδόν εξ ολοκλήρου καταπέσει, σώζονταν όμως τα τοιχώματα που έφεραν επτά αρκοσόλια και τρεις νέους διώροφους τάφους (εικ. 20). Οι δύο αίθουσες ενώνονταν μεταξύ τους με εγκάρσιο διάδρομο. Στα δυτικά της αίθουσας της Κατακόμβης Α αποκαλύφθηκε νέα αίθουσα, η λεγόμενη «στοά ΒΑΥΕΤ», αφού αποτυπώθηκε και δημοσιεύτηκε από τον Μ. Ch. Bayet στο *BCH* του 1878. Η αίθουσα, που είναι επιχωμένη κατά το ήμισυ του ύψους της, δεν ανασκάφηκε, μόνο αποτυπώθηκε και φωτογραφήθηκε. Φέρει στα τοιχώματά της εννέα αρκοσόλια, δύο νεκρικούς θαλάμους (*cubicula*) και αρχική είσοδο, η οποία ήταν φραγμένη με λιθοσωρό (εικ. 21). Στο σημείο ένωσης με την αίθουσα της Κατακόμβης Α, όπου και εντοπίστηκε ημικυκλικός τοίχος, η στοά «ΒΑΥΕΤ» στρέφεται προς τα

ΑΝΔΡΟΣ, ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, ΚΟΡΘΙ



Εικ. 10. Γενική άποψη του χώρου από Ν., πριν από την έναρξη των εργασιών.



Εικ. 11. Αναλημματικοί τοίχοι κατά μήκος της πλευράς της δυτικής κεραίας.



Εικ. 12. Μεγάλοι πίθοι και δύο κτιστοί σιροί κτισμένοι πάνω σε οικιστικά κατάλοιπα.



Εικ. 13. Ανωδομή του ναού, μετά το πέρας των εργασιών.



Εικ. 14. Βόρεια πλευρά της δυτικής κεραίας του ναού: παράσταση του έφιππου αγίου Γεωργίου δρακοκτόνου.



Εικ. 15. Τύμπανο του τρούλου, κέντρο της δυτικής πλευράς: Παναγία Δεομένη.

νότια. Στο τμήμα αυτό τα τοιχώματά της, στα οποία διαμορφώνονται δύο αρκοσόλια και μια κόγχη, συγκλίνουν σχηματίζοντας στενό πέρασμα, μπροστά από το οποίο βρέθηκε μαρμάρινος κίονας. Στο ανατολικό τμήμα της αίθουσας της Κατακόμβης Α αποκαλύφθηκαν δύο κτιστοί τάφοι και σε ειδική διαμόρφωση του τόφφου στα βόρεια αρκοσολίου, μια μαρμάρινη σαρκοφάγος, όπου και βρέθηκαν μια χύτρα και οκτώ ακέραια λυχνάρια. Στο δάπεδο αποκαλύφθηκαν τριάντα τρεις λακκοειδείς τάφοι. Στα ανατολικά της σαρκοφάγου, λίγα μόλις εκατοστά κάτω από το επίπεδο της Πλατείας, αποκαλύφθηκε ένα νέο μικρό *cubiculum*. Οι περισσότεροι τάφοι που ανα-

ΚΕΑ, ΟΙΚΟΠΕΔΟ ΜΑΡΚΣ



Εικ. 16. Γενική άποψη της ανασκαφής.

Εικ. 17. Ταφικός θάλαμος, λεπτομέρεια τάφου.



Εικ. 18. Λυχνάρι.

Εικ. 19. Μαρμάρινη στήλη με πολύστιχη επιγραφή.



ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ ΜΗΛΟΥ

Εικ. 20. Γενική άποψη της ανασκαφής.

Εικ. 21. Αίθουσα «ΒΑΥΕΤ», αρκοσόλιο.



Εικ. 22-26. Αντικείμενα μικροτεχνίας.

σκάφκαν, βρέθηκαν κατεστραμμένοι ή σπλημένοι. Καλύπτονταν με αδρά επεξεργασμένες ανισομεγέθεις πλάκες και αλλεπάλληλα στρώματα ασβεστοκονιαμάτων. Ελάχιστοι τάφοι έδωσαν αξιόλογα κτερίσματα, όπως περίαπτα, ένα σιδερένιο δακτυλίδι, γυάλινα μυροδοχεία, γυάλινες χάντρες, χάλκινα και σιδερένια καρφιά (εικ. 22-26). Τέλος, σε δοκιμαστική τομή στα νοτιοανατολικά της πλατείας Υποδοχής αποκαλύφθηκε τμήμα υπόγειου διαδρόμου, από το οποίο σώζονταν μόνο τα τοιχώματα. Η πρώτη μελέτη των κτερισμάτων και της κεραμικής που βρέθηκε τοποθετεί χρονολογικά τη χρήση του νεκροταφείου από τα μέσα του 1ου μέχρι και τον 6ο αι. μ.Χ.

ΣΧΟΙΝΟΥΣΑ

Από τον Ιούλιο έως και το Νοέμβριο του 2008 πραγματοποιήθηκε σωστική ανασκαφική έρευνα στο κερσαίο χώρο κατασκευής του νέου λιμανιού της Σχοινούσας, στον Όρμο Λιβάδι (εικ. 27). Τα αρχιτεκτονικά ευρήματα της ανασκαφικής έρευνας μαζί με τα επιφανειακά λείψανα ενός μεγάλου τοίχου συμπληρώνουν την κάτοψη ενός ορθογώνιου δρομικού κτηρίου της πρωτοβυζαντινής περιόδου, μήκους τουλάχιστον 20 μ. και πλάτους 13,5 μ., δυτικά του οποίου υπάρχει ένας επιμήκης καμαροσκέπαστος προθάλαμος και νότια μικρότερα ορθογώνια προσκτίσματα



Εικ. 27. Γενική άποψη της ανασκαφής από Δ.



Εικ. 28. Άποψη κεντρικού χώρου και νότιων προσκισμάτων από Δ.



Εικ. 29. Άποψη κεντρικού χώρου του μεγάλου κτηρίου από Ν.



Εικ. 30. Διάτρητο θωράκιο πρωτοβυζαντινών χρόνων από μαργαϊκό ασβεστόλιθο.

(εικ. 28). Κατά τις εργασίες αποκαλύφθηκε το νοτιοδυτικό τμήμα του μεγάλου κτηρίου. Με βάση τις ενδείξεις φαίνεται ότι το εσωτερικό του κατανέμεται σε έναν κεντρικό ευρύχωρο και σε δύο επιμήκεις πλάγιους χώρους που αρχικά χωρίζονταν μεταξύ τους με ελεύθερους πεσσούς, οι οποίοι αργότερα ενσωματώθηκαν σε τοίχους. Το δάπεδο του κεντρικού χώρου ήταν διακοσμημένο με βοτσαλωτό δάπεδο (εικ. 29). Στο μέσον του χώρου αυτού βρέθηκε τμήμα ημικυκλικής κατασκευής, στο οποίο διατηρείται ακόμη μικρό τμήμα τοιχογραφίας με την τεχνική της νωπογραφίας. Κατά την εκτέλεση των ανασκαφικών εργασιών ήλθαν στο φως πλήθος ευρημάτων, τμήματα από λίθινα αρχιτεκτονικά μέλη, κίονες, κιονίσκοι, θωράκια (εικ. 30), όστρακα από μεγάλα χρηστικά αγγεία, κυρίως αμφορείς, μαγειρικά και επιτραπέζια σκεύη, θραύσματα από λυχνάρια, κεραμίδες, γυάλινα αγγεία, διάφορα μέταλλα αντικείμενα, λιγούστα νομίσματα και πολλά σπαράγματα κονιαμάτων με ζωγραφικό διάκοσμο.

Τα ευρήματα χρονολογούνται στην πρωτοβυζαντινή περίοδο (4ος-7ος αι.). Ανάμεσα στα οικοδομικά υλικά εντοπίστηκαν σε δεύτερη χρήση μαρμάρινες πλάκες και δόμοι που προέρχονται από παλαιότερο κτήριο, καθώς και δύο ανάγλυφα ρωμαϊκών χρόνων. Συμπερασματικά, υπάρχουν ενδείξεις για τη λατρευτική χρήση του μεγάλου κτηρίου στον Όρμο Λιβάδι της Σχοινούσας, με ισχυρότερη την κάτοψή του, όπως αποκαθίσταται, και την ανεύρεση μεμονωμένων αρχιτεκτονικών μελών από το διάκοσμο παλαιοχριστιανικού ναού. Στην παρούσα φάση, όμως, κανένα ανασκαφικό δεδομένο δεν την επιβεβαιώνει με ασφάλεια. Μόνον η ολοκλήρωση της ανασκαφικής έρευνας μπορεί να αποσαφηνίσει την κάτοψη και λειτουργία των κτισμάτων, ενώ παράλληλα θα προσφέρει πολύτιμες πληροφορίες για το ιστορικό παρελθόν του νησιού και γενικότερα τη μελέτη της πρωτοβυζαντινής περιόδου στο χώρο του Αιγαίου.

Προϊστάμενοι

Χαράλαμπος Πέννας (2000-2006)
Αικατερίνη Π. Δελλαπόρτα (2006-2009)

Ανασκαφές

Αρχαιολογικός χώρος Κολώνας Αίγινας

Οικ. Ρ. Καίστελε - Μ. και Σ. Καραμολέγκου, περιοχή Άγιος Γεώργιος Θαλασσίπης, Καμάρι Θήρας

Άγιος Ιωάννης Θεολόγος, Κόρθι Άνδρου
Οικόπεδο Σ. Μαρκς, Κέα

Κατακόμβες Μήλου

Χερσαίος χώρος κατασκευής νέου λιμανιού Σχοινούσας, Όρμος Λιβάδι

Υπεύθυνοι αρχαιολόγοι

Χ. Πέννας, Μ. Βόγκλη, Μ. Λένη, Μ. Κονιώτη, Στ. Παπανικολοπούλου

Χ. Πέννας, Μ. Βόγκλη, Μ. Κονιώτη, Μ. Λένη, Γ. Μαυρουδάκη, Στ. Παπανικολοπούλου, Μ. Τσουλάκου

Χ. Πέννας, Στ. Παπανικολοπούλου, Μ. Βόγκλη
Χ. Πέννας και Αικ. Π. Δελλαπόρτα, Α. Καρναβά, Ν. Μπούζα

Αικ. Δελλαπόρτα, Μ. Βόγκλη, Στ. Νομικός
Αικ. Δελλαπόρτα, Δ. Χατζηλαζάρου, Πρ. Παπανικολάου, Α. Ασλανίδη, Π. Μουγκογιάννη